

Cântă Cucu în Volinia.

Frunză verde trandafir
 (Cum scăpai de n'am murit,
 Câte rele am pătit
 Din ploaja șrapnelelor,
 Din grindina plumbilor,
 Firea-i Volinie afurisită,
 Mulți voinici ai înghițit.
 Vai, săraci copii mei
 (Cine v'avea grijă de ei?
 Mai bine ași vrea să fiu murit
 De cât să fiu robit,
 Căci robia-i rușinoasă
 În țara muscălească.

Frunză verde lemn uscat
 Când de-acasă am plecat
 Sănătate mi-am luat
 Dela frați, dela surori,
 Dela părinți iubitori,
 Dela florea cea de soc
 Dela feciorii din joc.
 Dela floarea de românițe
 Dela mândrele fetițe.

Frunză verde lemn pălit
 Mult mă mir că n'am murit
 De gloantele ce-a venit,
 Din pușcă fluierând,
 Din tun găfăind.
 Și când în foc ne-am băgat
 Poruncă am căpătat,
 Înainte trupa mea
 (Ca să batea Rusia.

Frunză verde lemn frumos,
 Rusu e tare fricos,
 Frunză verde lemn uscat
 (Că de noi când au dat
 Puștile le-au lepădat
 Și cu toții s'au predat.
 Pentru țară și împărat
 Toți luptăm cu vitejie
 Pentru țară și moșie.

Diăgulică turturea
 Zboară tu la maica mea
 Și îi spune tu așa:
 Ea pe mine sănu m'astepte,
 (Că acasă eu oi veni
 Când pe rus voi prăbși.

Frunză verde iorgovan
 Seria-i de Avram
 Inf. în regimentul 20 de Honori.
 Din comuna Valceapăi.

HOTUL ȘI NOUL JUDECĂTOR.

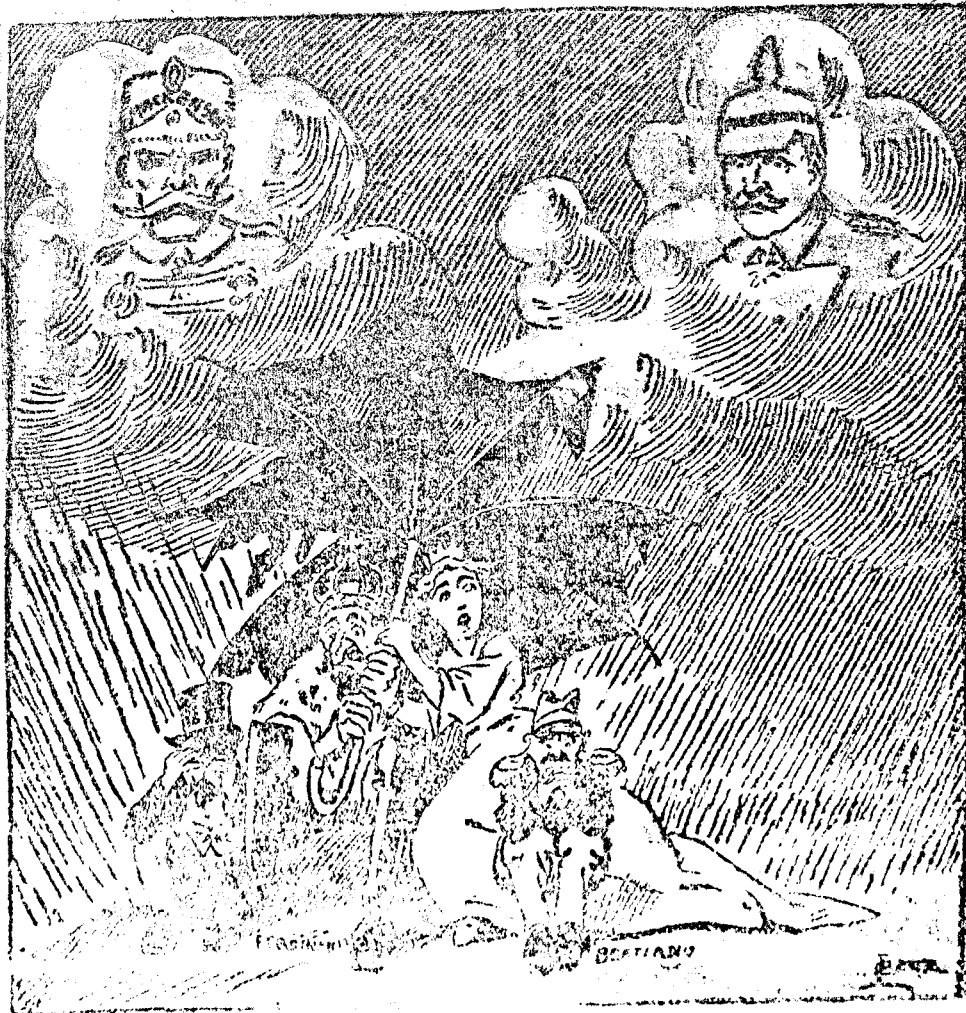
Tânărul judecător de instrucție (către un vestit hoț): Spune-mi odată că tu ești vinovatul, și nu te mai codi atâta, că nu-ți servește la nimic.
 Hoțul vestit: Stăi, domnule, ce te grăbești atâta? Doar nu-ți voi veni eu în ajutor, în cariera d-tale de june judecător. Mai asudă și d-ta. Mai întrebă-mă, mai răsucește-mă. Vechiul judecător s'a străduit trei ore, până ce m'a făcut să măturisesc că eu am comis furtul.

O NULA

— De ce unui prost și imbecil, îi e totdeauna frig la corp?
 — Pentrucă corpul unui prost și imbecil e totdeauna sub zero.
CUI ÎI PLACE LINISTE, SA-ȘI FACĂ IMPREJMUIRE.
 Domnul Budoii într'o iarnă lemne de foc neavînd își arse dinprejur gardul, numai porțile lăsînd. Și văzînd el că vecinii, și alții p'acea trecea întrînd sau ieșînd din curtea ori pe unde se ducea
 Supărîndu-se de această ieșînd strigă la toți: Ca fie-care să intre și să iasă tot pe porți.

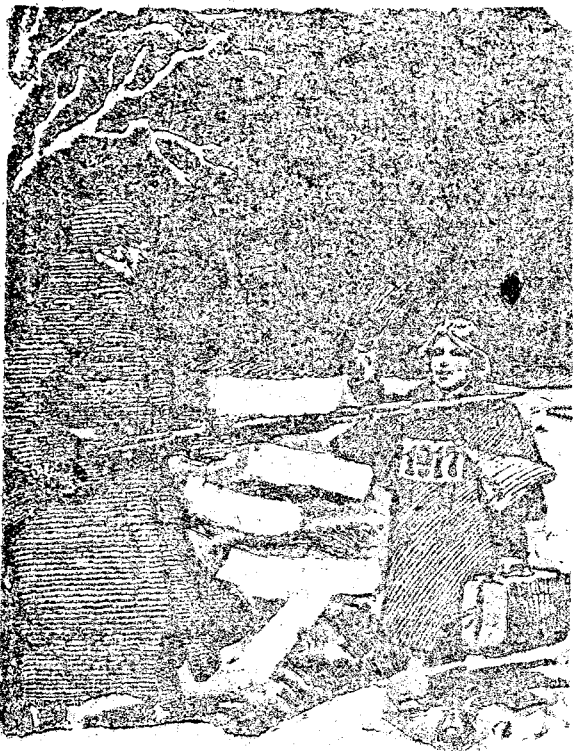
Umbrela proastă ententistă.

(Dintr'o revistă umoristică germană.)

Reala României: Vai ce mai rea plumb ce o deslîntui Mackensen și umbrela ententistă! Trebuie că vom Falkenhayn asupra României. Dar ne-găsi sub ea scut, contra grindinei de am înșelat.

Anul păcii: 1917.

Se sește sfios conștient călugăr, care intrupează anul 1917, purtând într-un cutăraș ramura de măslin a păcii. Ostașul german în semn de primire binevoitoare, apleacă jos armele. Să sperăm că n anul 1917, toate țările în luptă vor depune armele, pentru a încheia pacea.

Curvinte ce nu trebuiesc uitate.

Bărbat de stat — unui care nu spune ce știe — până ce, la urmă, nu știe ce spune.

Un popor poate să nu-și aleagă conducători, și dacă-i admite, e vrednic de dânsii.

Și cel mai îndărătnic conservator, care ține cu îndârjire la toate formele trecutului, trebuie să fie, când trebuie, deschisă ferestile înaintea primăverii luminoase și calde.

Cel mai bun mijloc de a lovi într-un prieten, e să descoperi o teorie, în care valoarea lui să nu poată intra.

E așa de ușor să întorci ochii dela cineva, încât e o risipă de simțire să-l urăști.

Sunt calomniile, cari, repetate, exasperază, și altele, cari, la cea dintâi repetare, te fac să râzi. Cele dintâi ating răni, pe cari calomniatorul nu le știe, cea a doua dă bucuria de a crede că el te-a exasperat.

Meseria de a face morală nu corectă nici odată ucenicie în a li morală.

E o artă care doare pe artist înainte și alta care doare pe public, după.

Popoarele nobile sunt acelea cari suferă pentru omenire și n-au prezintă socoata niciodată.

În lume totul se schimbă, de aceea

în tine însuși trebuie să afli ceia ce te ține împotriva furtunilor.

Cine nu adăposteste drăcușorul alintat al unui păcat dulce? Și se miră că dela o vreme are de proprietar coșcogea drac bătrân.

Raiul și iadul? Pacea sufletului împăcat cu sine și apriga durere a muștrărilor de cuget proiectate în afară.

VORBEȘTE CÂND POATE

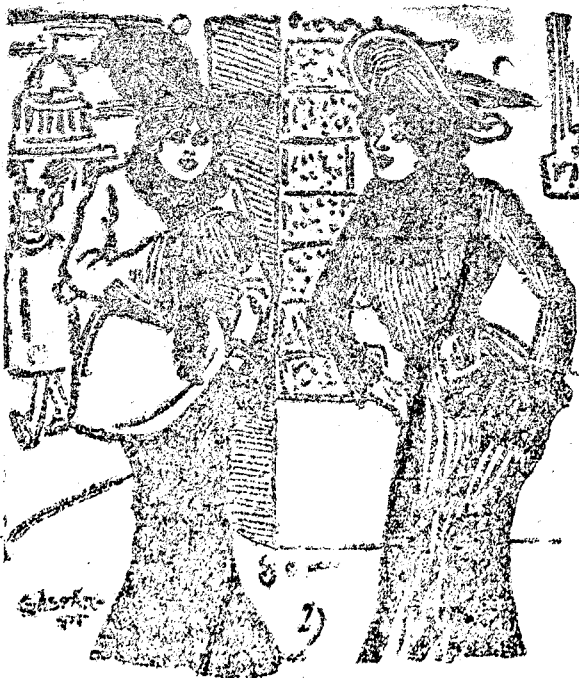
— Ascultă, frate, am rămas mirat văzând ce făcut s'a făcut prietenul Toader, decând s'a însurat, căci înainte de asta era foarte vorbăreț.

— Vorbește el și acum destul — în somn, când are și el drept să-și deschidă gura!

CE PREFERA BANCHERUL

— În lumea asta sunt fel de fel de obligații, eu prefer pe cele... 4 la sută.

SLABA TREABA

Doamna Morcov: Azi dimineață mi s'a îmbolnăvit bușburasa și a trebuit să gătesc eu prânzul.

Doamna Piper: E bine că iar s'a îmbolnăosit.

Doamna Morcov: Da, însă după mine care mi s'a îmbolnăvit bărbatul.

Mic dicționar cu mari ironii.

Balamuc: — Alta Academie.

Zmintit: — Membru corespondent la sus numita.

Burtă: — Buzoiul Danaidelor.

Cimitir: — Albumul Doctorilor.

Inimă: — Sărac de ai, bogat de nai.

Om mare: — De nu credeți, întrebați.

Proletar: — Candidat la burghezime.

Baie: — Bine e s'o ici, dar rău e să te duci. (În tot cazul ferește-te de săpuneală).

Degete: — Batista națională.

Inocență (fată): — Fată cu perdea.

Spital: — Tramcar cu destinație pentru cer.

Stomac: — Modelul ingratitudinii, necrecuștinței: Ce-i dai, și ce-i dai...!

Amor: — Vezi boli contagioase.

Clistir: — Argument a posteriori.

Femeie (perdută): — Cu cât e mai perdută, cu atât se găsește mai ușor.

Femeie (însărcinată): — Adevărată filantropă.

Gioanțe: Hapuri guvernamentale, contra boalelor populare.

Lauri: Poezii încep prin a-i purta pe cap, până ce sărăcia îi împinge, vsi, să-i mănânce.

Dantist: Mai bețiv ca toți bețivii. Căci bețivul trage la masea, dantistul trage la măsele.

Pădăchele: Probă evidentă de existența... omului.

Panglică: Unii o poartă la butonieră, alții mai modești, în pantece.

Zestre: Penziune morală.

Amor: Al mor.

Constipație: Cea mai infectă formă a egoismului.

Pelin: O amărăciune care îndulcește viața multora.

Sinucidere: Fajiment fraudulos.

Remușcare: Indigestia conștiinței.

Prost: E totdeauna altul.

Sărutat: Aldămaș.

MOSTENIRE DE NARAV

— Pare-că nici unul din copiii tăi nu-ți seamănă ție?

— La față nu prea, dar să-i vezi când mănă, toți îndoapă ca mine!

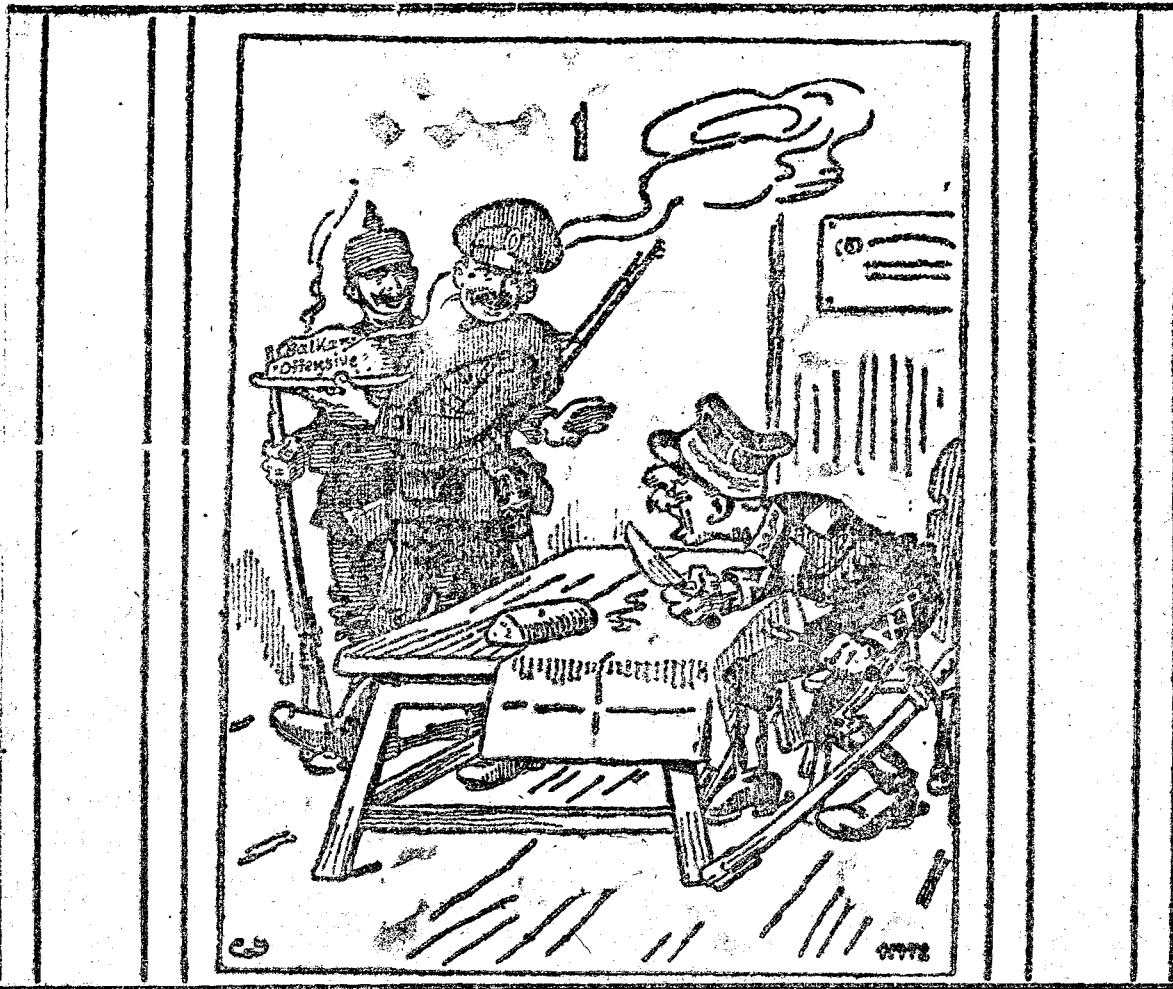
CEL SLUT NU-I CREZUȚ PE CUVANT.

La birt.

Chelnerița către negustorul urât: Bine, domnule, te apucași să spui la moșafirii ce au șezut la masa d-tale, că ți-am dat o sărutare. Dar cum de istoricești astfel de minciuni?

Negustorul slăt: Ei, dragă, lăsați, nu fi supărată. Că nici așa nu m'a crezut nimeni.

Ce-i cu ofensiva lui Sarrail?

Neamtul și bulgarul: Ehe, generale ententist, Sarrail, prea voiai să te arunci cu poftă la o ofensivă în Balcan.

Dar noi te-am priceput și ți-am răpit această posibilitate — și pune-ți pofta în oul acuma...

Ce spune un hipnotizator.

»Acum câteva luni« — spune ilustrul profesor Donato — »primii vizita unui tânăr ca de vre-o 35 de ani, cu figura simpatică, încadrată de o frumoasă barbă neagră. Avea ochii dominatori. Era adevăratul tip al hipnotizatorului.

— Domnule, îmi spuse el, mă interesez de hipnotism cu o mare pasiune. De zece ani de zile citesc tot ce s'a scris despre hipnotism — și am pretenția să cunosc foarte bine această știință și nu numai în teorie, dar chiar și în practică. Dar spre marea rușine trebuie să vă mărturisesc, că până acum nu am putut să fac o singură experiență completă.

— Stai la Paris?

— Nu. În orașelul X.

Și-mi cită numele unei mici subprefecturi.

— De sigur, nu ai găsit subiecte, — acesta e greul în orașele mici.

— Nu. Am găsit sute de subiecte, dar nu am putut săle adorm complet. Unii râdeau, fără să fi suferit nici cea mai mică influență, alții rezistau. Simteam după încordarea nervilor lor, după privirea lor aproape agresivă, că nu pot să fac nimic. Eram invins de subiectele mele, cari mă stăpâneau.

Privind pe acest om, ce părea făcut pentru a domina, mă întrebam cu mirare, care să fie pricina nereușitei sale.

Deodată îmi veni în minte să-l întreb:

— Ce profesie ai d-tă?

— Sunt băcan.

— Și ești cunoscut?

— Ca un cal breaz.

— Ai prin vecinătate vreo rudă, vre-un prieten, în vreo localitate, unde să nu te cunoască nimeni?

— Da, la vreo 40 de kilometri e un orașel, unde stă un văr al meu, care e notar.

— Roagă-l să te invite la dejun într-o Duminică și să te prezinte prietenilor săi, ca pe un celebru hipnotizator din Paris. Să-mi scrii și mie rezultatul.

Băcanul îmi pricepu sfatul și-mi făgădui, că are să-mi scrie.

Și-a ținut promisiunea și iată scrisoarea, ce mi-a trimis:

Scumpe maestre,

Am urmat sfaturile d-tale — și, Duminică trecută, vărul meu, notarul, m'a invitat la dejun și m'a prezentat unei societăți numeroase, printre carise aflau și fete și copii. Am fost prezentat sub numele de profesorul Marco, ojev al lui Donato. Mă veți ierta, că am întrebuințat această înșelăciune?

În timpul mesei, invitații numai de mîng se interesau, toți voiau să vorbească cu mine și a trebuit să le povestesc aventuri fanteziste, cu celebrele mele experiențe hipnotice, pe cari nu le-am făcut nici odată.

Bine înțeles, după masă, am fost rugat să dau o dovadă de talentul meu și trebuie să vă mărturisesc, că succesul meu a fost atât de mare, încât a întrecut toate așteptările.

Am reușit cu experiența atracțiunii înainte și înapoi asupra tuturor invitaților — și chiar asupra vărului meu... Am adormit cu totul pe două fete și

pe receptorul local. Acesta din urmă a dansat, a cântat, a plâns, a făcut pe pompierul, pe pescuitorul cu undița. Fetele au uimit pe cei de față cu stările lor sufletești: manie, extaz, milă, invidie, etc. Pe scurt, am făcut numeroși adepți pentru magnetism. Îți mulțumesc de mii de ori pentru sfatul, ce mi l-ai dat și care îmi dovedește — și de data asta — adevărul proverbului: »Nimeni nu e prooroc în țara lui.

Z. Băcan din X.

»Correspondentul meu« — spune Donato — »se înșală, când citează acest proverb. Nu pentru că e prea cunoscut în orașelul lui, concetățenii săi refuză de a-i suferi influența. Nereușita experiențelor se datora profesiei sale. De sigur, profesiunea de băcan e foarte onorabilă, și un om, care are șorțul dinainte, poate să aibă și el idealuri, aspirațiuni nobile... Pentru concetățenii săi rămâne însă tot băcanul Z. Cucoanele, când ies la preumblare, își spun: — Ai văzut pe băcanul Z...? A lăsat maslinele și s'a dat la magnetism... Auzi? Să facă el pe Donato!... Vrea să adoarmă lumea, dragă!

Astfel, cei cari vor veni la experiențe, vin pregătiți, înarmați cu rea voință.

La vărul său însă, băcanul sugestionază de două ori pe spectatorii săi, — cari îl iau drept un profesionist, — cred că are puterea de a adormi și de mai înainte — înainte de a-l cunoaște — sunt înrăuțiți de el. Prestigiul profesiei e nespus de mare la hipnotism și în orașelul său, orice funcționar poate să se apuce de magnetism, fără să intre în gura lumii, pe când băcanul, cârnătarul sau curățitorul de privăși, vor da greș totdeauna, cu toate apucăturile lor de dominatori și cu toate calitățile lor de hipnotizatori.

Și Donato spune, că a răspuns vizitatorului său adăugând aceste câteva observații: »Constatarea asta nu trebuie să te descurajez, scumpul meu domn și doresc ca scrisoarea mea să cadă sub ochii draguțelor fete, pe cari le-ai adormit și sub ai receptorului, pe care l-ai preschimbât într-un pompier cu glasul răsunător. Nici vorbă, că vor rămânea nemiști, când vor afla că vestitul profesor Marco nu e decât un băcan, dintr'un oraș din apropiere, dar își vor da seama de puterea sugestiei, al cărei rost în viață îl vor simți foarte bine și dorul lor de cunoaștere a științelor psihice va ajunge și mai mare. Cât despre dumneata, va trebui să ai două fete. La dumnea-ta vei face pe băcanul și în afară de orașul dumitale pe magnetizatorul, până în ziua când, lăsându-te de bunăvoie de negustorie — lucru pe care îl doresc din tot sufletul — să ajungi odată pentru totdeauna profesorul Marco, spre cel mai mare folos al omenirii.

POMPA UNUI PARLIT

— Singura pompă la care pîteră și țepira și uoi, este pompa... funebră.

Un parlit

CUM SE POTRIVEȘTE, CUM SE NIME-
REȘTE.

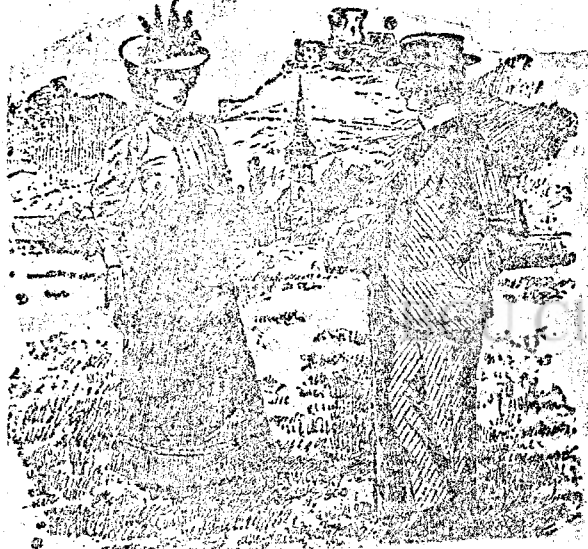

Bădea Vasilie: Măi, Gheorghe, gândiți-vă, cum sânt rânduite azi lucrurile în lumea asta, și 'n satul nostru.

Bădea Gheorghe: Nu m'am gândit.

Bădea Vasilie: Uite, mă, Dumnezeu prevăzător, a pus cărciuma lângă biserică, hreanul lângă cârnați, șoarecele lângă cucuruz, Trandafirul are ghimpi, mărul viermi, cănele purici.

PE DEPARTE

Bărbatul: Văd draga mea, că ai un obicei rău. Nu'mi scotocești nici o dată prin buzunare.

Nevasta: Cum? Și asta tu o numești obicei rău? Dar nu te înțeleg de fel!

Bărbatul: Ba să mă crezi că nu e bine că ești așa, că dacă te-ai mai uita prin buzunarele mele, ai afla că — toate-s goale...

Cuminte fără păreche.

Cică a fost odată ce-a fost, că de n'ar fi fost nu s'ar povesti. A fost un om sărac încât de sărac ce era, nici focul în vatră nu 'ardea, cum duce vorba, sărac lipan. N'avea decât o căscioară mică, hârbită ciur, o curțică și o grădină, în mijloc cu un singur păr. Mai avea omul și nevastă, căci românul vezi Doamne, și sărac se însoară, nu se teme, că nu va avea cu ce și hrăni nevasta.

Și s'a nșurat și omul nostru, măcar că la nunta lui n'a dat cu tunul și din căsătorie i'a dat Dumnezeu o copilă, mândră și frumoasă, ca un stog de grâu și cuminte fără seamă.

N'avea bietul om în câmp nici atâta pământ cât să pui câtorul; iar cine n'are treabă să lucreze la anul, care are, dacă vrea să trăiască. Lucru și omul

nostru, dar știe Dumnezeu draguțul ce a fost pricina, că nu putea spori nici de leac. Bag-seamă n'avea noroc.

Avea însă omul din poveste un vecin bogat, putred de bogat, de nici nu știa cât are și cât nu. La acesta lucra săracul mai în toate zilele.

Odată, tocmai când era sapa cucuruzului în putere, mergând bogatul la câmp să vadă ce mai fac și cum se poartă lucrătorii, din trecere de vreme vorbind mai cu unul, mai cu altul, ajunge cu vorba până la vecinul sărac.

— Ce mai zici d-ta de lumea asta, vecine Pavele? — Așa se chema omul.

— Ce să mai zic, d-le vecin. Tot ce am mai zis. Vai și iar vai. Așa trebuie să zică săracul, că nu poate altcum. Apoi d-ta poți zice bine; că știi cum a zis cine a zis:

»Cine nu, nici carne moale.

»Cine poate oase roade

Nu știe nici eu ce să mai zic, continuă săracul, văzând că bogatul ascultă, mi-se pare că lumea e pusă cu susul în jos, de parcă se împlinește vorba cântecului:

»Unii sapă viile,

»Alții beau vinurile,

Unii lucră 'n câmpul gol,

»Alții beau de se omor.

Dar nu-i nimic, roata când merge calcă pe toate spițele și nici un suis fără scoborăș. Apoi, am tot auzit din bătrâni, că Dumnezeu nu ne face alta, decât tot încarcă și descarcă.

Era adecă bietul Pavel cam supărat pe bogatul, dintr'o vorbă din zilele trecute, și acum s'a apucat să-l cam improspete cu vre-o vorbă așa de-a m'punselea.

Bogatul însă om din fire vărâtec, s'a făcut a nu înțelege unde bate cu vorba și zise:

— Apoi drept ai vecine, numai trebuie să știi că Dumnezeu dă omului care se roagă, D-ta însă nu te prea rogi lui Dumnezeu și mi-se pare că nici nu știi vecinașele, care trebuie să le știe tot creștinul. Apoi dacă nu te rogi lui Dumnezeu, nici nu-ți dă. Copilului până nu plânge nu-i dă mamă-sa țigă.

Pavel și-a pierdut voia de vorbă. I-a intrat până în rărunchi înfrutarea, că el nu se roagă lui Dumnezeu. A tăcut și a înghiție, vorba celuia: »Bogatul greșește și săracul se roagă de iertare.

În dimineața următoare Pavel zise către nevastă: »Nu mai merg la lucru, n'ai auzit ce-a zis eri vecinul? Stau azi acasă să mă rog lui Dumnezeu, să văd nu-mi va da ceva?

Văzând nevasta cănu i glumă i a dat pace și s'a dus singură la lucru.

Mergând bogatul să vadă de lucrători, Pavel nu-i. Întrebă de nevastă sa, aceasta îi spune pricina. Intorcându-se bogatul acasă, către amiază se duce în grădină se vadă peste gard ce face Pavel.

Acesta s'a fost dus în grădină și în-genunchiând sub păr, se ruga lui Dumnezeu și zicea: »Doamne, Doamne! Dă-mi o sută de zloți, dar o sută întregă, căci de va lipsi numai un crucer, nu-i iau.

Bogatul de unde s'a ascuns, a auzit, și ce s'a scotit? S'a scotit să facă o

glumă. Se duse în casă, ia din ladă nouăzeci și nouă de florini, adecă fără unul o sută, îi băgă într'o pungă nouă și când săracul, la amiază, s'a dus în casă să mănânce, i-a pus în locul de rugă.

Isprăvind Pavel cu mănărea, se întoarse la locul de rugăciune și începe a depăna la mătâni cu capul până la iarbă; când deodată se lovește cu fruntea de pungă cu banii.

»Doamne mulțumescu-ți, dar să văd mai întâi, sunt tocmai atâți câți ani cerut.

Se pune pe iarbă, varsă banii în poala cămeșii și începe a număra: unu, doi, trei... nouăzeci și nouă.

»Măi, măi, era să fac beșici la degete de numărat. Atâția bani nu am văzut decât când mi-a crepat Dumnezeu ochii. Numai unu de mai era ar fi oblu sută. Dar se vede că n'a avut Dumnezeu pungă și cu zlotul a cumpărat o. De bună-seamă așa e treaba, pungă face un zlot, că uite, e chiar nouă de nouă. Pagu-bă cu nu-i unul mărunț, ca să merg să beau un ciocan de rachiu, că m'am spetit făcând mătâni.

»De schimbat, nu schimb, să-i arăt nevastă întregi întreguți, toți toți. Doamne, îți mulțumesc și pentru aceasta. Imi vei da și cel unul, când vei avea și când vei putea.» Cu vorbele acestea a plecat Pavel în casă, mai boborosind când era la ușă, bine-a zis cine-a zis: »Când va vrea Dumnezeu, și Dracul vine la om cu colaci.

Bogatul a auzit tot, dar n'a zis buche, a cugetat că va fi glumă.

Seara venindu-i nevasta dela lucru, Pavel de bucurie sta să-și iasă din piele.

— Ce ai câștigat astăzi, nevastă, dacă ai robotit toată ziua la lucru?? — o întrebă Pavel zîmbind. »Iată eu dacă m'am rugat lui Dumnezeu, am căpătat nouăzeci și nouă de zloți. Am cerut o sută și așa am zis, că numai un crucer dacă va lipsi, nu voi lua banii. Când i-am numărat, am găsit numai nouăzeci și nouă. Stam în cumpene ce să fac, dar m'am gândit și nici nu poate fi altcum, că pungă de bună-seamă va face un zlot, că-i nouă, ori poate că Dumnezeu n'a avut, dar mi-l va da mâne ori poimâne, când va putea, pentru lucru acesta nu-i nici o supărare.

Femeia nu știa ce să facă de bucurie.

În vorba aceasta intră bogatul în casă:

— Bună seara! Ce mai faci, vecine? Astăzi nu ai venit la lucru!

— N'am venit vecine, și nici nu voi mai veni. Îți mulțumesc de sfat, că tare m'am folosit!

— Lasă vorba la o parte, vecine, nu crede că Dumnezeu dă cuiva banii numai așa pe puf! Eu am pus banii sub păr, căci am auzit când ai zis, că de va lipsi numai un crucer, nu-i vei lua. Am lăsat lipsă un zlot și tu tot i-ai luat. Dă-mi banii, că sunt ai mei, eu am muncit pe ei.

(Va urma.)